

Vægt end den, den ærede Minister gjorde, idet jeg ikke formaar at berolige mig med den Tanke, der er udtalt i den høitærede Ministers Motiver til Lovforslaget eller et Sted i hans Foredrag, jeg huffer ikke hoor, at et saadant Angreb fra Land- siden ikke har nogen Sandsynlighed for sig; thi det kan jo dog ikke negtes, at vor Historie har flere Exempler paa, at de Slag, der have været rettede mod vort Land, og som have medført betydelige Tab for os, ikke blot af Materiel, Penge og besl., men af Provindsjer, ere blevene førte netop mod Hovedstaden. — Det er mit Ønske, at de Udtalelser, jeg har tilladt mig her, maa blive opfattede fra alle Sider for, hvad de ere. Saaledes som jeg har tilladt mig at fremføre, deler jeg Grundtanken, som den høitærede Minister har foresøgt at lade komme til Orde i sit Forslag, og jeg ledes ikke, ved hvad jeg her har sagt i denne Anledning, af noget som helst Ønske om at lægge den høitærede Ministers Indringer i Veien for hans Planer, men derimod af et inderligt og varmt Ønske om, at disse Planer maatte kunne fremmes paa et saadant Grundlag og faae en saadan Udvikling, at ikke blot den ærede Minister og den nuværende høie Regjering, men ogsaa det Folk, der skal give sine Penge og sine Sønner til Landets Forsvar, dermed maa kunne føle sig tilstrækkelig beroliget. Jeg skal endnu med Hensyn til det Almindelige bede om Tilladelse til at fremføre et enkelt Maan, som Offere har sværet paa de Herrers Læber i denne Debat. Det er afdøde Oberst Tschernings. Skøndt, mine Herrer, Mange af Dem have kjendt denne fremragende Personlighed meget nøiere end jeg, der jo omtrent er en Menneftaalder yngre, saa har jeg dog ved min tilfældige Virksomhed haft en overordentlig rig Leilighed til at trænge ind i denne Mands Virksomhed netop paa det Tidspunkt, hvor han udfoldede sine sjældne Gaver i forskjellige Retninger til Held for vort Fædreland. Jeg har fulgt denne hans Virksomhed, jeg kan sige, gennem alle Detailler, og derigjennem er jeg maafft kommen til et langt klarere Blik paa ham og Forsaaelse af ham end mange af de Herrer. Jeg vil nu sige, at samtidig med at jeg i mange Punkter efter min individuelle Opfattelse maatte have og har andre Ansuelser end han, saa var der over hele hans Virksomhed udbredt ikke blot Præget af den Kraft og Energi, som Alle have haft Leilighed til at beundre hos ham, men tilige en Modtagelighed for Grunde, der bevirkede, at hans Ansuelser kunde dreies hen i en anden Retning end den, de fra Begyndelsen af havde, og dette anser jeg for at være et meget stort Træk i hans Karakter. Nu tror jeg, at der er en lille Misforstaaelse tilstede hos de ærede Medlemmer, der paatalede ham i Anledning af dette Spørgsmaal. Jeg har i det Mindste ikke opfattet Oberst Tscherning paa denne Maade, at han, hvorledes end Sagerne stillede sig, skulde være

en kras Modstander af at gennemføre et Forsvarssystem, tværtimod, jeg har forstaaet ham saaledes, og jeg tror, at det kan dokumenteres ved trykte Udtalelser af ham, at, hvis Nogen kunde vise ham, hvorledes man kunde komme over det vanskelige Punkt at stille Opgaven saaledes, at Løsningen deraf var mulig, saa vilde han tilraade at følge en saadan Tanke. Saaledes har jeg opfattet Oberst Tscherning, og jeg tror, at det er rigtigt. Denne Opfordring, som han stillede de Sagkyndige, var det nu meget vanskeligt at følge, og jeg skal sige hvorfor. Tidligere stode vi saaledes overfor vor sydlige Nabo, vor sandsynligste Fjende, at vi vare overlegne tilføs, og Spørgsmaalet var da ulige simplet, end som det nu foreligger. Derfor var det naturligt, om end maafft lidet forudseende, at en Mængde Underføhold ikke bleve gjorte, som maafft burde have været gjorte. Men da vi bleve klare over vore Forhold efter 1864, blev der ikke sparet Møie og ikke heller Tid for at tilbeiebringe de Momenter, som vare nødvendige for at komme til en saadan klar Erkjendelse af det Spørgsmaal, som Oberst Tscherning forandre bevarer. Besvarelsen var sin Løsning nær, om ikke fuldstændig løst, desværre først i det Dieblit, da han luskede sine Dine. — Jeg skal efter disse almindelige Bemærkninger nu tillade mig nogle ganske faa Ord med Hensyn til Detaillerne i det foreliggende Lovforslag. Jeg har tidligere ikke haft eller ikke søgt Leilighed til at omtale Befæstningen af Kjøbenhavn mod Søsiden, fordi der er et Punkt, som hidtil Alle have været enige om, nemlig at den var utilstrækkelig i sin nuværende Tilstand, og navnlig ikke ydede en Betryggelse imod den nærmeste Maade at føre Krigen paa mod os, nemlig at sende nogle Skibe op for at bombardere vor Hovedstad. Jeg tilstaar imidlertid, at jeg er bleven forundret ved at se den overordentlige Forsigtighed, kan jeg næsten sige, hvormed det fra Regjeringens Side er blevet udtalt, at det er langtfra nok, hvad der foreslaas. Jeg tilstaar, at efterat man er kommen bort fra, hvad man tidligere har paatenkt, nemlig at lægge Fortet paa Stubben og er gaaet over til et Fort paa Midelgrunden, er jeg for mit Vedkommende fuldstændig beroliget med Hensyn til Kjøbenhavns Bombardement. Thi Enhver, der kender Farvandet derude, vil kunne sige sig selv, at en Fjende, der skal bombardere Staden, umulig vil kunne gjøredet paa nogenlunde acceptabelt Sold uden for det Første med Panderskibe og for det Andet med disse i Bivegelse. Thi ligger et Panderskib stille, er det ikke alene paa 3, men paa 4 og 5000 Men, et ganske overordentlig velkomment Maal for et fast Batteris Kanoner; de ville neppe mere end en eneste Gang træffe forskert. Disse Panderskibe maa altsaa holde sig i Bivegelse, det er den eneste Maade, hvorpaa de kunne